

Гулнора РАХМОН

„Кашмур күшиги“ асарига

Калам тортган фаришта кызлар,
Сочи гулга саришта кызлар.
Шамоллардан ўзиб еласиз,
Сиз күш каби учеб келасиз.
Лабларидың үнчика очилган,
Этагидан гуллар сочиликан,
Хүш ифорлар тараттан кызлар,
Даҳо қалам яраттан кызлар.
Куондай ёприлиб ўрайсиз,
Сизлар мендан сўзлар сўраман.
Менда сўз йўк, лоддирман факат,
Кўзларимда жик тўла хайрат.
Узун енгин ўйрмалариға,
Харир хулла бурмалариға
Нафис ранглар юргурган кызлар,
Самовотда қолдирмай излар,
Мунглур Ерга тушарсиз оқиб,
Сиз – илоҳий сирлардан воқиф.
Паризотлар, мени ўраман,
Кызлар, мендан сўзлар сўраман.
Хайратимнинг ўзи баҳодир,
Сизни тортган қалам – даҳодир.

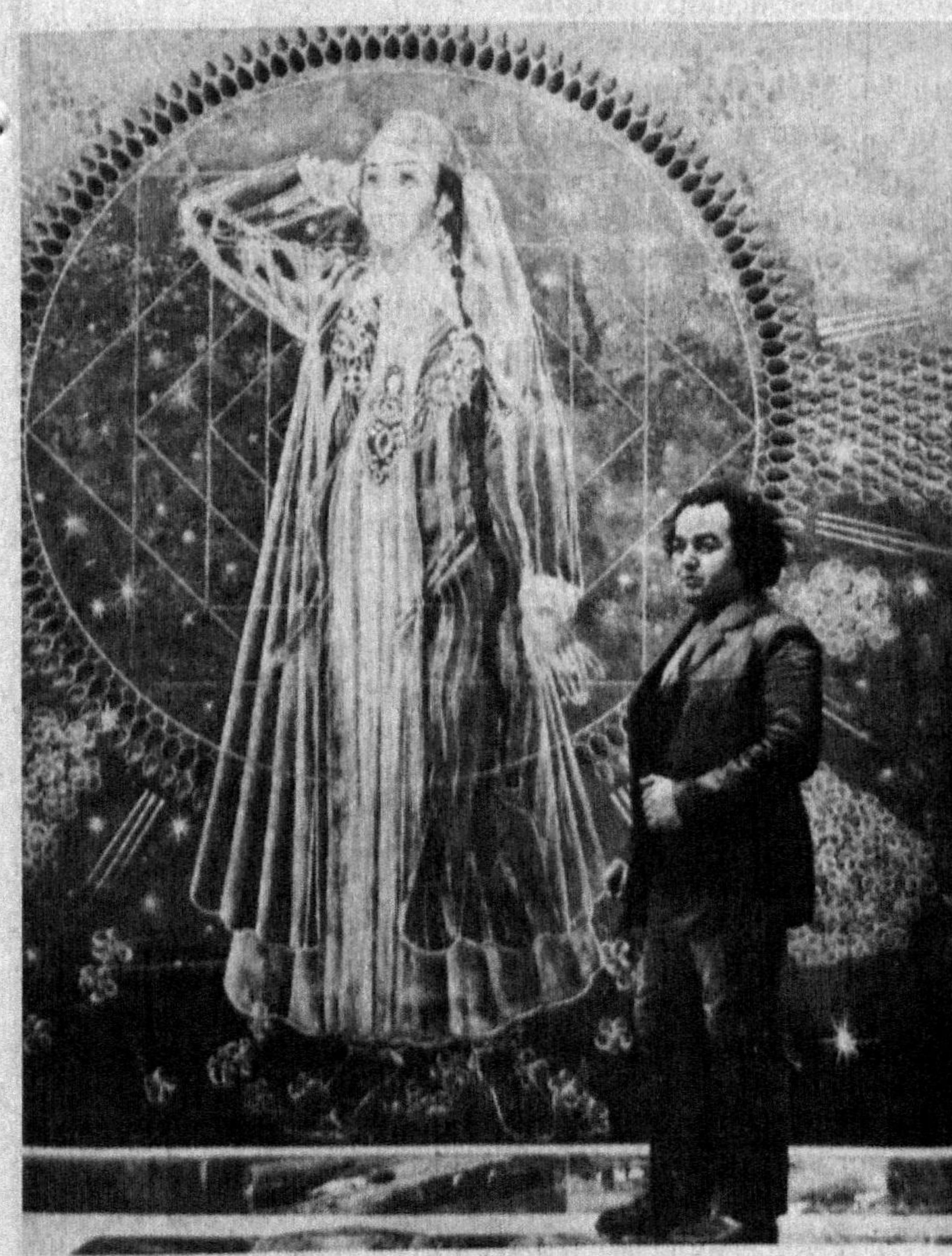
„Рақснинг туғилиши“ асарига

Каршимда турган бу малак ким ўзи,
Атрофин ўраган фалак юлдузи.
Нигоҳи майнинди, ўзи бир хаёл,
Ким бу каршимдаги фаришта аёл?
Унинг теграсида чопган кызлар ким,
Жамолин ранглардан топган кызлар ким?
Бу суратмас, тушдир, рўёдир,
Хаёл етмас никон дунёдир.
Илоҳий бир күдрат ганижидан
Бино бўлган тирик анжуман.
Рақса тушуб тинимас бу кызлар,
Сира гапга кўнимас бу кызлар.
Кызлар, мени сирга ўраман,
Кызлар, мендан сўзлар сўраман.
Мен заминдан узилиб кетдим,
Юлдузларнинг баҳрига етдим.
Хайратимнинг ўзи баҳодир,
Сизни тортган қалам – даҳодир.

„Ахл-закобат шинтинаси“ асарига

Англамадим, бу қайси аср,
Бу не фариштадир, бу қандай қаср?
Рафаэл ўлтирадир, хайрат кўзида.
Малак Фарнарина унинг тизида.
Қаср устунлари жозиб, сержило,
Шунда Леонардо, Микеланжело.
Изтироб ўлтирадир – инсон шамойил,
Сандро кўзлариди дунё жамоли.
Барига бекиёс Аллоҳ химмати,
Бу улуг даҳолар – Исо уммати.
Факат бир нарсадан кўнглим хавотир,
Мендан бу даврага нима раводир?
Хаёл дарёсида хасдай оқаман,
Оппог фариштага ҳайрон бокаман.
Азиз нигоҳлардан ёғилар нурлар,
Чаплар уриб учеб юрар амурлар.
* * *

Дафъатан узилиб тушандек ойдан,

Рассом Б. Жалолов «Рақснинг туғилиши»
деворий сурати ёнида

Кўлларини икки ёнига ёйган,
Елкасида оппоқ қанотлари бор –
Пайдо бўлди бир паририхкор.
Рафаэлга тушди унинг нигоҳи,
Шафакдек қизарди икки ёноги.
Билмадим, у қайси сандикдан топган
Безакни тузатди – кўксини ёпган.
Фарнарида бокди раши билил,
Кўзларига тўлган ашк билан.
Леонардо кўзи қаддига тушди,
Ўзин Жокондаси ёдига тушди.
Пароканда бўлди Сандро хаёли,
Унутди гул узра турган аёлин.

* * *

Этаклар каштадор, ёқалар гажак,
Учб кириб келди қизлар – келажак.
Лаблариди гунча очилган,
Этагидан гуллар сочиликан
Гўзал, барно, баҳорий қизлар,
Ўйнаганда қолдирмай излар,
Айланиб ўргилиб этдилар хиром,
Буюклар кўнглини айладилар ром.
Қайсирид замонда, қайси маконда –
Бир оз маънос тортид Жоконда.
Нилуфар устида турган аёлнинг
Бир оз маҳзун бўлди хаёли.
Хушёр тортиб нозу ўйнандан,
Фарнарина кучди Санти бўйнидан.
Паганини бир куй бошлаб юборди,
Моцарт қадаҳини ташлаб юборди.

Ё Раб, нетайин, не юз қаролиғ бўлди.
Безак бериб тилло, кумуш, минолар,
Кургим келди сизнинг каби бинолар.
Саройимга йигдим мусаввиirlарни,
Буюрдим ёзмакка тасаввурларни.
Кай бири бандонда тасвир этдилар,
Кай бири манзара манзур этдилар.
Меморлар яратди бинолар тархин,
Олтин ўчлаётмас уларнинг нахин.
Шоҳ эдим, биттаним фармонлар бўлди,
Фазаллар шаклини армонлар бўлди.
Бир дастимда қилич, бирида қалам,
«Бобурнома» – дардли дилимдан нолам.
Юрт олдим, њеч юртда таскин топмадим,
Жаҳонда ўзимдам мискин топмадим.
Тасалли беролмас на таҳт, на ҳарам,
Ҳиндда шоҳ әруман, Ватанга қарам.
Юртимга яқинроқ бормоқ истадим,
Кобулга кўмининглар дедим жасадим.
Бобо, каминаниз Мирзо Бобурман,
Ўзга юртда колган мангу собирман.

Хазрат Навоий:

Бобо, танидингиз, мен ўша шоир,
Барча ёзганларим ишқа доир.
Тўғри, гоҳ шодлик, гоҳ қадарни кўрдим,
Фаразандига қарши падарни кўрдим.
Бу ҳархи даврондан бўлмай ризолар,
Фунча каби сўлди Мўмин Мирзолар.
Доду фарёд ўтар, оҳлар ўтади,
Низолару жанглар, шоҳлар ўтади.

БУЛОҚ йоМБРО

Баҳодир Жалоловга

Билмадим ўтганин қанчалар аср,
Келаҳак нурига ўйғрилди қаср.
Кириб келди бир зот, қўзлар ёруғ,
Буюклар олдида юзлари ёруғ.
Кўлида бир даста оппоқ гули бор,
Икки давр аро солган ўйли бор.
Ғалати савдога у топди чора,
Рақсоса кызларга килди ишора.
Кызлар таъзим килиб турдилар,
Сўнгра эшик томон юрдилар.
Кўрганларин ўйғанча тушга,
Бу буюк даҳолар қайтилар хушга.
Устага улуғлик нишони тегди,
Гулин узатганча бошини ёғди.
Даҳолар кечсинлар бугун гуноҳим,
Сизларга етгани – факат нигоҳим.
Хайратимнинг ўзи баҳодир,
Сизхни тортган қалам – даҳодир.

„Абадијат гумбази остиди“ асарига

Истило остида юрт бўлуб ҳазон,
Чалинмай қолганди кулокқа азон.
Бугун энтикаман, ёришида онг,
Отиб келар бир мунашвар тонг.
Қайта янгарар Мир Темур исимим,
Титраб кетар ҳар сафар жисимим.
Нигоҳим мухташам сарой шод этар,
Бунда ҳар чизигини руҳим ёд этар.
Бунчалар беғубор бу тонг ҳавоси,
Янграб турар мумтоз чолгу навоси.
Оҳ, ана нағирам, мард, баҳодирим,
Ҳар қандай юмушга доим қодирим.
Келбати гўёки учкур қарчигай,
Эрка қароқзим Мұхаммад Тарагай.
Билолмайин ўнгми ёки эзр туш,
Бир озигина чакнок кўзлари хомуш.
Чехраси ёѓули, мисоли бир шамъи,
Не хаёлда юлдузесвар нағирам?
Ана у ўлтирган Бобур Мирзодир,
Үндсан қалбим доим ризодир.
Туркӣ улусларни килган яққалам –
Қўзлари порлаган Алишер болам.
Ана у ўлтурган Камолиддинур,
Ёғилиб турибди жамолидин нур.
Руҳим сезид турар Дағрнинг шоҳин,
Аллоҳ, бўлсин доим унинг паноҳи.
Қўлда қалам туттган бу зот ким бўлур,
Билмадим, неларни битиб ўлтурур.
Анинг битиклари тарихи, абёт,
Баригиб кўзимга танишдир у зот.
Азиз фарандларим, барчангиз кўрдим,
Каддингиз ўзимга ўхшатиб турдим.
Бир шиддат танамга оловдек кири,
Сизларга бобонгиз Темур буюрур.
Сўзланг, қандай воеқе килдингиз содир,
Мендан сўнг неларга бўлдингиз кодир?

Мирзо Улугбек:
Тинглангиз, бобоожон, Улугбек сўзим,
Кўзингиздан ўғди олгантир кўзим.
Ўтқир нигоҳнинг олиси кўрди,
Дунё сўрамонки сизга буюрди.
Мен эса ошуфта бокдим фалакка,
Юлдузлар-ла қолдим яккама-якка.
Кундуз машгул бўлдим давлат ишига,
Тунлари термудлим кўк гардишига.
Юлдузлар жадвалин ўзим яратдим,
Жумлам жаҳонни Шарққа қаратдим.
Кукми тахт юргиздим, келди кўлнимдан,
Факат алам кўрдим тўнгич ўглимдан.
Беайб Парвардиғор, ёмонмас ўзи,
Ё мөхрим етмади, ё ширин сўзим.
Бадбахтига ўғлим, шўрлиғ дилбандим –
Макканинг ўлида айтади банди.
Тахтим бергандим, кисқайди кўлим,
Колганинг айтмокка бормайди тилим...

Бобур Мирзо:
Бобо, каминаниз Мирзо Бобурман,
Ўзга юртда колган мангу собирман.
Бобо, буюк эди шуҳрат-шонингиз,
Томирларда оқди тошкун конинингиз.
Сиздан мерос энди менга буоклик,
Кисматнинг кўзига қарай олдим тик.
Ўртандим ёзмисининг куонларидан,
Саройнинг фитна ўйнларидан.
Гулистон яратдим ўз изларимни,
Йўлларда ўйқотдим азизларимни.
Орагим доимо яролиг бўлди,
Умрим мудом мотамсаролиг бўлди.
«Ўз юрти кўйиб Ҳинд сори юзландим,

Элу улусини ўйлаган қолур,
Бечоранинг дардидан зиёда дард ўйк,
Улуснинг дардидан зиёда дард ўйк,
Эл-юрт деб дард чеккан марддан зур мард ўйк.
Кирғинбартолардан айттим келмайдур,
Кайтадан қон-зардоб ютгим келмайдур.

Сўзлагим келди ишқий жунундан,
Париваш Лайлию ошиқ Мажнундан.
Сўйлагим келди Ширин – Шамшоддан,
Ишқ аро жон берган ошиқ Фарҳоддан.

Сўзлаб берай гулзуз малак-паридан,
Сўзлаб берай «Садди Искандарий»дан.
Бобо, сизга айттар достонларим бор,
Ёдимдадир ҳамон «Сабъа сайдёр».

Не-не девонларда битганим ашъор –
Хайратим меваси – «Хайратул-аброр!»
Инсонни, Аллоҳни севдим, толмадим,
Кўнглумдек бир кўнгул топа олмадим.

Бир буюк ишқ излаб ёндин, тўлғондим,
Ўт ичра самандар янглиг ўйғондим.
Ёндинки – ахли ишқ ўтпарам бўлди,
Кўйдимки – ер баланд, осмон паст бўлди.

Кўнглумдек бир кўнгул ўйқидир, нетарман,
Бу ёлғиз дунёндан ёлғиз ўтман.
Ўткинчи дунёнинг бори ўткинчи,
Ийқкан давлатию зари ўткинчи.

Факат бир тасалло кўнглимини олур –
Менинг ашъорларим абадий қолур.

Бехзод:
Бобо, каминаниз уста Бехзодман,
Ишқи килқаламга тушган бир зотман.

Аллоҳнинг амири-ла нурлар сочилиди,
Қалам тортганимда гуллар очилди.

Тенг кўрдим – вазирми ё хунарманди,
Яратдим тасвирда воеабанди.
Улкан биноларни тасвир айладим,
Бинокору тоштароши анга жойладим.

Манимдир тасвирни Султон Бойқаро,
Азиздир Алишер сувратлар аро.

Неча бор оғритиб ранглар жонини,
Тасвирларга солдим жанг майдонини.

Хиротда тасвирий мактаб яратдим,
Довругин Шарқ ила Фарбга таратдим.

Шогирдлар олдилар или маҳор,
Тасвирларга кўчди Мовароуниха.

Чиздим мухаббатдан чин ҳангомалар,
Безатдим китобат-зафарномалар.

Чизмокқа ор этар кишим бўлмади,
Сиёсат бирла ҳеч ишм бўлмади.

Бу кун ёнмидадир устоди Моний Соний.
Мени атайдилар Монийи Соний.

Фалатидур асли бу санъат эли
Яна атайдилар Шарқ Рафаэли.

Билмадим, бу сўзда не хикмат бордир,
Уммедин – бу сўзга яхшили ёрдир.

Санъатим ким агар атаса ботил,
Қотилдир, Аллоҳнинг олдида қотил.

Гарни руҳ Ҳакнинг «Бўл!» деган унидир,
Одамзод бунёди – Бало кунидир.

Ва лекин вужудин яратмак фасли –
Сувратлар, хайкалдан бошланган асли.

Анчадир, хурофот, бидъатдан бездим.
Кўнгилда Оллоҳнинг сувратин чиздим.

Хохласин сувратга ато этсин жон,
Хохласин жонини ололсин Субҳон.

Сувратлар чизурман, ишқин корурман,

Яратган томонга яки борурман.

Мен бугун айбимни ранг билан ёпдим,

Аллоҳни одамзот кўнглида топдим.

Дил чиздим, Фам чиздим, Дарду Оҳ чиздим,
Хар битта сиймода бир Илоҳ чиздим.

Тарихи:

Ассалому алайкум, эй улугвор зот,

Кизик эмас айттар сўзим хам, хайқот.

Сизсиз колиб, бешак, айланаркан бош,

Буюк давлатингиз бўлди кўп талош.

Ҳаракатдаги

Кузатув — мушоҳада

ХИБОНДАГИ КАПАЛАКЛАР

Табиатнинг биз илгаб-илмамаган сир-синаюни кўп, кишилий хэйтининг хам тилсимлари бенихоя. Бу синоатлар, улар гўзлалларидан кўнглини ўзига тортиб, соғинтириб туради, табиатдан завъянлангиг, турфа маъжудотларига, сирла чилклатларига карагинг, наботот жилваларини кишу ёз кўргинг келаверади.

Дам олини куни. Охиста хиёбон кезиб, гуллар, учбий-кўният орган ранго-ринг капалаклар томошасига тушдим. Майос бир ўй тортиклий бошлади. Бу беозор митти ўйинкароларнинг ажаб таддири ва айни лахзалардаги ҳәёти бир-бирини тўлдирилармик, ахир улар атиги бир кунгина умр кўришар, шу қиска фурслатларини факат гуллар билан, хушнудлик или ўтказар эканлар...

Капалаклар раксига маҳлий бўлиб, ўриндицардан биринга ўтиридим, томоша беназир ва бебоҳа эди. Шунданини, халигини ўриндицка чуккани ҳандайдир таннозиси-фат кизларнинг посон килиб палирос сурасидан замкин капалаклари чўчич, хурқиб кетди.

— Жинни, у ўзбек-ку, — деди ёндиаги дугонашни. Бир титраб оддим чоғи. Яна тезроқ гўзалик оламига кайтиш учунни, мен уларга сигарет узатдим ва кизларнинг улардан кейин келган бир йигит билан бошланган галати гапсузларидан диккетимни чалгитишга уриндим. Лекин каро этиб, кулагимга шашап олдирилганда буди.

— Узи нархларинг канбач! — деган йигитнинг сурбет, утгиз гапни яна завкли онларини вайрон килди.

— Беш минг, эллари келадими, — ишва билан келирил жилланглади киз.

Тавба!... Шу киз ҳам қочонлардир чиллар хонадон тўргидаги бешкода билгилаб ётган масъума гўдак, кейинроқ беғубор, бокира, ёш бир диллар киз бўлганимни? Хоргин нарас олдими секин.

Эркин ХАЁНВОЙ

БИЛИМ ВА КОБИЛИЯТ УЙГУН

Тошкент юридик коллежи директори
Миршоҳид Мирхамидов билан сұхнат

— Миршоҳид ака, мана ҳозир коллежда жудаим гавжум бир ҳәёт. Кабул жараёни биз кутгандан ҳам қизинг үшайди.

— Ха, албатта. Бир томондан бу бир қувончилик ҳайрат беради, ҳозиринга Тошду қабул комиссиясига кўнгирок килиб 2500 та абитуриентдан ҳужжат қабул қилинганлиги билди олдим. Шу кунлар ичада бизнинг кинчи бир коллежнинг ўзига жами 3700 та абитуриент ўқишига қириш учун ариза топширган. Бунинг бир қувончилик жиҳати шундаки, ўсмири-шўларнинг билимга интилиши кучли, бироқ биз бор-йўғи 390 та талаба қабул қилимиз. Шундан билсангиз бўладики, ариза бурувчиликнинг кўлчилигини ўмидиди. Уларни кимлардир чиқалтирилар! Хотира кутиларинизни ахлат билан тўлдириб қўйман! — дегим келарди.

— Тўғри айтасиз. Одамларда юридик йўналишга бир қадар интилиш кўтарилиди, кизикин ошиди. Кимдир бунга мўйам даромад манбаи, кимдир нуфузли соҳа деб ва яна кимдир астойдил кизикиш билан қарайди. Лекин сиз ҳуқуқшунос сифатиди ўз қасбингизни сехри нимада деб ўйлайсиз?

— Каёбга кизикиши болаликдан бошланади. Масалан: ҳинд киноларни кўрасиз, уларда болалари улгайб албатта суд, терговчи, умумай, сиёсатчи бўлиб ҳакиқатга ва эзгуликка этиб боради. Буни кўрган болалар психологиясидаги икобийлика интилиши пайдо бўлади ва улар ҳам юрист бўлишини орзу килипадилар. Бу қасбинг эгаси ҲУҚМ чиқара. Факат Искандарнинг хос кулларидан иккитаси колдилар, холос. — «Махрамлар олдида Искандарга айтидиган сўзим йўк», — деди элчи.

Искандар элчини тинтиб қўришини буорди. Шундан сўнг маҳмаларига уни холи қолдиришини амр қўиди ва элчига қараб: «Чин шохининг йўллаған хабари нимадир?» — деди. — «Чин шохи мен эрурман. Сенинг ҳузвиринга келдим, тоқи қандай фармон берсанг, барасини қабул қилгайман», — деди элчи.

Искандар таажхубда деди:

— Нимага ишониб бунчалик журъат қилдинг?

— Билгинки, мен сени одил ва оқил подшоҳ деб билар эдим. Қадимдан то ҳозиргача ўтамиизда ҳеч қандай кин ва адоват йўқ эди. Мен сенга ҳеч қачон касд қилганим йўқ. Шуннингдек, бу ерга лашкархон куриб, сенинг ҳам ниятинг бу мамлакатни озод қилиши эмас. Мабодо, сени мени ўлдириганинг билан менинг ўрнимга бўшқасини ўтказадилар ва одам ўлдириши бадном бўласади.

Искандар Чин шохининг оқиллигига таҳсиллар ўқиди ва: «Мамлакатнингнг уч йиллик ҳирожини хоҳлайман», деди. Чин подшоҳи розилик билдири.

Искандар Чин шохининг дарҳол рози бўлганини кўриб: «Бу ҳирожни тўлаб, адo қилганингдан сўнг ахволинг нечун кечгай», — деб сўради.

— Шундай бўладики, ким мамлакатимга ҳужум килса, албатта ҳалол қиласди.

— Агар иккя йиллик ҳирожингта қаноат қилсан-чи?

— У ҳолда мамлакатимга ҳалал етмайди. Агар чи

бу мол билан хазинам бўшаб қолса-да, аммо хушбахтилигим йўқолмайди.

— Мен ярим йиллик ҳирожингта розидурман.

Чин шохи шукур қилди ва: «Фалон куни дийдор

ГУЛЖАМОЛ сұхбатлаши

Муассис: Миллий тикланиш демократик партияси

ИХЛОС ВА ХАЛОС

Инсон руҳий олами сирлигиги ва ғайба яқинлиги билан ҳар доим илоҳий воқеатларни юзага келтириб туради.

Назаримда инсондаги ишонч ва ихлос бир-бигрига узвий боғланган тушунчалар.

Ишонч туйгуси кишида дадиллик, ишнинг мувофикацияти якунланишини таъминлади.

Ихлос — инсон руҳиятининг ташки таъсир ёрдамида жисмининг орзизларидан (огрикли) халос этади.

Халқимиз орасида ишонувчанлик ва ихлос туйғуси жуда кучли. Турли экстрасенсу табибларга фойда келтираётган манбаларнинг энг асосий омили ҳам шунда. Инкор этмаймиз, Шарқда табибларлик ўзига хос мўъжизалири билан кишиларни таъминладар.

Демак, дарддан фориг бўлиш учун инсон, аввалинда руҳида бунга ишонч хосил килиши ва унга дармон бўлувин воситани излаши лозим. Кимлардир якнларидан доворуни эшитган табига борсалар, яна кимлардир азиз-авлиёлар пойига бosh уради, курбониллар келтиради.

Шу ўринда ғалати бир жумбокка дуч келамиз. Инсонлар доимо азиз-авлиёлар пойига бosh уради, кимдир Аллоҳдан дардига малҳам сўрайди, яна кимдир фарзандлари бахтини-тахтини тилайди. Менинг назаримда инсон бу ишларни ерда ёлғизмаслигини хис қилиши учун, Аллоҳ уларнинг ҳам ҳолидан хабардор бўлиб туриши, бир пушти-паноҳи бўлиши учун қилишади. «Аллоҳ мени ҳам кўллаб-куватлайди, ёлғиз қўймайди» деган ишонч туйғуси керак уларга ҳаётда. Бу ишонч ўз орқасидан ихлосни ҳам юзага келтиради.

Якнда бир гурух ҳамортларим билан Туркистонда Сultonном ҳазратлари (Хўжа Аҳмад Яссавий) ўтираётган бўлди. Зиёратчиларнинг кўпі аёллар. Уларни кимлардир эътиқоднинг кучлилигини кўриб одамнинг хаваси келиши. Уларга қараб турли, ёл юксаклик ва тубанларни яратиётган одамлар! Хотира кутиларинизни ахлат билан тўлдириб қўйман! — дегим келарди.

Бу ишни зўр ихлос билан амалга оширади ва касалидан асарлар таржима килиб бўлиши билан соғайиб кетади:

«Сешанба кечаси сафар ойининг йигирма еттисида Ҳазроти Ҳазротулоҳонинг «Волидийя» рисоласини назар қилмоқ хотиринга кечти. Ҳазратнинг руҳига илтижо килиб, кўнглумга кечирдикмим, агар бу манзум ул Ҳазратнинг мақбули бўлур, худ нечуким, соқиби «Қасидаи Бурда»нинг қасидаси мақбул тушиб, ўзи афлиж маразидин ҳалос бўлди, мен дого бу орзидан кутулиб, назмимнинг қабулига далиле бўлгусидир. («Бобурнома»). Тошкент «Юлдузча», 1989, 318-бет).

Бобур бу ишни зўр ихлос билан амалга оширади ва касалидан асарлар таржима килиб бўлиши билан соғайиб кетади:

«Ўтган йил ва балки бир маҳал мундок орзаким бўлди, ақалли бир ой-қирқ кунга торти. Тангри инояти билан Ҳазратнинг химматидин, панхшана ба куни ойининг йигирма тўқизида андаке афсурда бўлди, ўзга бу орзидан ҳалос бўлдум. Шанба куни рауби-аввал ойининг саккизида рисола сўзини назар қилмоқ ихтимомига етти», — деб шукроналар айтади. Бобурдаги зўр ишонч ва ихлос уни дарддан ҳалос бўлишига ёрдам берди.

Ишонч ва ихлос янага катта маърифатга ҳам етаклади. Тангрига илтижо қилишнинг ҳам катта тарбиявий ахамияти бор. У қандай кўринишда бўлишидан қатъни назар биринчина навбатда инсоннинг вижидони олдида ихсаботи бўлади. Килган хато ва камчиликлари кўз олдида ўтади. Илтижо — инсон дийдасини юмшатади. Ўзини бир қадар гуноҳлардан фориг сезади. Демак, илоҳиятга мурохаат беиз кетмайди. У албатта инсон руҳида ва хисмиди ўзгариши ясади.

Тадқиқотлар

Хис қилиш, инсон руҳи учун жуда зарур экан.

Бундай ҳодиса бизнинг улуг шахсларимиз таржими холида ҳам кўплаб учрайди. Шоҳ ва шоир Захириддин Бобурнинг «Бобурнома» асарида шундай воқеага дуч келамиз.

Мъалумки, Бобур, ўрта Осиёдаги йирик сўфиий олим ва темурийларнинг пири муршиди бўлиб келган ва нақшбандия тариқатининг кўзга кўринган арబобларидан бири ҳазрати Ҳожа Убайдуллоҳо Ҳожа Аҳрор шахсиятига эътиқоди жуда баланд бўлган, Бобур эътиқодининг шаклланишида, бу ҳазрат мададкор ва нажаткор зот сифатида муҳим вазифа бажарган.

Бобур иситмалаб ётганида, унинг хаёлига Ҳожа Аҳрорнинг «Волидийя» рисоласини форсчадан туркийга таржима килиш фикри келади. Ва зудлик билан бу ишни амалга оширади. Шубҳасиз, мўъжизавий каромат содир бўлади. Бу ҳақда Бобур шундай дейди:

«Сешанба кечаси сафар ойининг йигирма еттисида Ҳазроти Ҳазротулоҳонинг «Волидийя» рисоласини назар қилмоқ хотиринга кечти. Ҳазратнинг руҳига илтижо килиб, кўнглумга кечирдикмим, агар бу манзум ул Ҳазратнинг мақбули бўлур, худ нечуким, соқиби «Қасидаи Бурда»нинг қасидаси мақбул тушиб, ўзи афлиж маразидин ҳалос бўлди, мен дого бу орзидан кутулиб, назмимнинг қабулига далиле бўлгусидир. («Бобурнома»). Тошкент «Юлдузча», 1989, 318-бет).

Бобур бу ишни зўр ихлос билан амалга оширади ва касалидан асарлар таржима килиб бўлиши билан соғайиб кетади:

«Ўтган йил ва балки бир маҳал мундок орзаким бўлди, ақалли бир ой-қирқ кунга торти. Тангри инояти билан Ҳазратнинг химматидин, панхшана ба куни ойининг йигирма тўқизида андаке афсурда бўлди, ўзга бу орзидан ҳалос бўлдум. Шанба куни рауби-аввал ойининг саккизида рисола сўзини назар қилмоқ ихтимомига етти», — деб шукроналар айтади. Бобурдаги зўр ишонч ва ихлос уни дарддан ҳалос бўлишига ёрдам берди.

Бобур иситмалаб ётганида, унинг хаёлига Ҳожа Аҳрорнинг «Волидийя» рисоласини форсчадан таржима килиш фикри келади. Ва зудлик билан бу ишни амалга оширади. Шубҳасиз, мўъжизавий каромат содир бўлади. Бу ҳақда Бобур шундай дейди:

«Сешанба кечаси сафар ойининг йигирма еттисида Ҳазроти Ҳазротулоҳонинг «Волидийя» рисоласини назар қилмоқ хотиринга кечти. Ҳазратнинг руҳига илтижо килиб, кўнглумга кечирдикмим, агар бу манзум ул Ҳазратнинг мақбули бўлур, худ нечуким, соқиби «Қасидаи Бурда»нинг қасидаси мақбул тушиб, ўзи афлиж маразидин ҳалос бўлди, мен дого бу орзидан кутулиб, назмимнинг қабулига далиле бўлгусидир. («Бобурнома»). Тошкент «Юлдузча», 1989, 318-бет).

Бобур бу ишни зўр ихлос билан амалга оширади ва касалидан асарлар таржима килиб бўлиши билан соғайиб кетади:

«Ўтган йил ва балки бир маҳал мундок орзаким бўлди, ақалли бир ой-қирқ кунга торти. Тангри инояти билан Ҳазратнинг химматидин, панхшана ба куни ойининг йигирма тўқизида андаке афсурда бўлди, ўзга бу орзидан ҳалос бўлдум. Шанба куни рауби-аввал ойининг саккизида рисола сўзини назар қилмоқ ихтимомига етти», — деб шукронал